

Στο Νησί του Θεολόγου

Για τρίτη χρονιά ζούμε στην «Αερία Θάσο», νησί μαρμάρου και πεύκων, μάρμαρο, η πιο ήσυχη πέτρα, πεύκο, το πρώτο δέντρο μετά από την πυρκαγιά.

Μάρμαρο, πέτρα των νεκρών, πέτρα του προσώπου που κοιμάται

Νησί εξόριστων και γι' αυτό αγνό, η θάλασσά του γεμάτη βάρκες τις ώρες της μέρας.

Στο φούσκωμα η ψαρόβαρκα Ευανθούλα υψώνεται και πέφτει, μια βάρκα ζωντανή και ξύπνια.

Μπορείς να πιάσεις πουλιά στα δίχτυα, έγραψε ο πρώτος ποιητής, μα δε μπορείς, στα δίχτυα, να πιάσεις το τραγούδι τους.

Αυτά τα θραύσματα του Αρχίλοχου βρέθηκαν σ' ένα κομμάτι χαρτί που τύλιγε μια μούμια.

Έζησε εδώ, λέγεται, σ' ένα νησί που ξαπλώνει στη θάλασσα / σαν τη ράχη γαιδάρου, φτιάχνοντας τους πρώτους ιάμβους.

Έγραφε σπίθες στο σιτάρι.
Και φαίνεται, από αναφορές, ότι πάλευε και, κυρίως, ήταν μοιχός.

Αργότερα τη μέρα, ο Κύριος Σταμάτης παίρνει τη βάρκα για να συλλογιέται μαζί του στ' ανοιχτά, απλώνοντας τα δίχτυα.

Στο βάθος είναι ο Άθωνας. Θαλασσινός αέρας γεμίζει τις ελιές.

Ένα πλοίο διασχίζει το ράμμα αέρα και θάλασσας.

Λοφίσκοι και φαράγγια από σύννεφο.

Σύννεφα στρωμένα με φως, κάστρα με τοίχους, ακτή και νεφέλη.

Ένα νησί από ξερή πέτρα, όπου ανθίζει ένα δέντρο.

Εδώ είναι που το γδαρμένο κατσίκι γύριζε πάνω στον οβελία.

Εδώ είναι που γονατίσαμε πάνω σε φύλλα καρυδιάς στην πόλη της λέξης.

Μετάφραση Ioanna Eleftheriou και Erika Voelzer